

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

6. Aliqui Recentiorum scrupuli expediuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

parandi media certo gloriam obtineat antecedentem formaliter recipit, non recipit formaliter & proxime ita electus determinationem illam consequentem, & logicam adhuc in voluntate Dei necessariam, ut formaliter sit prædestinatus, siue ad gloriam per media destinatus, infallibilis, quovisque hæc eligantur. Ex qua electione proxime, & immediate donetur ei in vitam æternam electus ille transmittatur, ut S. Thomas aiebat, per proximum eius effectum prædestinationem definitus, ut vidimus certamine primo, numero secundo.

6. Sed huius occasione video apud præfinitionis antecedentis de nostris liberis actibus regulatæ per scientiam mediam, carum concernentis Patronos Recentiores nostros magnam litem excitari: an scientia sola omnipotentis suæ, quæ ratione cumuli auxiliorum in eius virtute contentorum creaturam quamvis, quo velit ducere Deus potest inspectata scientia media post necessarium ipsi Deo adfuturam de auxilio determinato cui creatura consentiet, si donetur, possit Deus consensum eius liberum præfinitione salua æque libertate, ac si scientia hæc conditionata consensu liberi præfinitionem diuinam præcederet? Nostri certe nihil ea questio refert, qui utraque scientia regulatas præfinitiones consensu liberi nostri cum eius libertate, & suo proinde obiecto repugnare ostendimus controu. 4. de voluntate d. 6. quest. 2. Sed Herizæ (cuius non refert maioris, quia eandem præfinitiones horret) regulatas per scientiam illam omnipotentia magis exhorret, indignaque Deo censet, citata d. 22, c. 3, num. 19, versu. *Secunda quod*, quem imitantur Recentiores alij, qui putant Deum ita præfiniturum ex scientia confusa de conuersione aliquo vage auxilio ex inclusis in cumulo illo auxiliorum, & quasi tentando cumulaturum auxilia ex ea scientia ad actum præfiniturum: ego vero quest. 2. citata præfiniturum sententia admittit regulatam per scientiam potestatis suæ ad conuertendum quo velit rationalis creaturæ cuiusvis voluntatem admitti posse non dubito absque vlla scientia confusione & vagitate, & præfinitionis diuinæ imperfectione. Hæc enim veritas obiectiua vna & determinata est, in cuius proinde scientia, nequeat esse vagitas, & confusio: nimirum Dei potestas, & Dominium, & creaturam rationalem verat liberæ, conuertatque quo velit & in cumulo subinde auxiliorum de se indifferentium aliquid esse cui sit responsura: quare, & id Deus necessario absque vlla confusione cognoscit, nec pro illo signo amplius ex qua cognitione absque frustrationis decreti sui periculo physico præfiniturum potest actum liberum & gloriam per illum cum tali intentione & modo ni eorum libertati præfinitionis efficacia & connectio antecedens cum ipsis efficeret: nec pro tunc ad cumuli illius auxilia indiuiduatim, disunctimque percurrenda, ut cuius ex illis consensum rationalis creatura sit, perquirat, nec nisi disunctim dispiciat diuinus intuitus descendit; sed ea necessaria veritate primam cognita, & creaturæ actu libero præfinito singularitatem auxilia cumuli illius simul cognoscit, & sub quibus determinate consensura, sub quibus non consensura sit, si donetur: ac vi præfinitionis illius ex primis, si plura sunt, vnum eligit. An vero necessitas consensu sub aliquo auxilio collectionis illius conditionatæ futuri, si donetur creaturæ rationalis libertati obicit, alterius loci difficultas est: nempe disputationis tertiæ, questione prima, ubi per otium examinabitur.

CERTAMEN VI.

Aliqui Recentiorum scrupuli expediuntur.

1. *Scrupulus Recentiorum primus est: An, ut ex præfata intentione inefficaci salutis prædestinati per bonum vsum auxilij efficacis scientia media præuen-*

te, & dirigente eligatur illud auxilium, quia ita efficax præfinitum a Deo est, nec nisi efficax præfinitum ab ipso eligendum, oporteat voluntatem illam Dei efficacem reflexam de non dando eo auxilio, nisi efficax sit ad ipsam electionem, quasi natura, præcedere, an insuper tunc boni vsum nostri, & consequentis salutis, & gloriæ per ipsum libertati officeret? Circa primum interdictum decretum illud, ut Deus eligat, reflexe, & conuertat auxilium efficacem, quia præfinitum efficacem, non collaturus, & electurus si inefficax esset præfinitum censet Recentior contra quem dicendum est: nullo talis decreti reflexi interuentu opus esse, ut auxilium efficacem, quia præfinitum efficacem, nec aliter eligendum, dandumque de facto a Deo eligatur, atque donetur, ex quacunque intentione salutis efficacis, vel inefficaci. Probatur ex intentione efficaci regulatæ per scientiam mediam de futuritione conditionata boni vsum, & affectionis gloriæ per illum, quam hic Author possibilem, & compossibilem cum boni vsum, & affectionis gloriæ libertate ait: quia ex ea intentione efficaci manet Deus antecedenter determinatus ad eligendum auxilium præfinitum efficacem conferendum, negandumque, quod videtur inefficax: ergo opus non est interuentu decreti illius non solum, ut eligat & conferat sed, ut determinatus antecedenter sit ad necessarium eligendum, & conferendum auxilium efficacem: quia præfinitum efficacem, quia eligi ab ipso potest, si fuisset præfinitum inefficax. Nec plurius eget patet huius probatio. Altera pars ex intentione inefficaci præsupposita ad electionem æque facile probatur. Quia, et si ea intentio inefficax non determinet Deum, ut efficacem auxilium præfinitum præ inefficaci eligat necessarium, & apponat; aut non obest, quo minus libere ex eius efficacis præfinita ad illud præfinitum eligendum, & conferendum mouetur. Da igitur ita de facto motum (ut potest) ad eius electionem, & collationem, tunc ita a Deo electam esset & collatam de facto, quia efficacem præfinitum, ut non daretur, eligereturque de facto, nisi præfinitum esset efficacem: tam certum est, quam illud certum affectum quemvis voluntatis, deficientis huius motui ex quo conceptus a voluntate de facto est defecturum: quia essentia sua affectus quivis a suo fine, & motui dependet; & tamen decretum illud relictum non intercedit.

2. Circa secundum censet idem author ibi interuentu eius decreti reflexi de non dando auxilio, nisi efficaci boni vsum nostri, & affectionis gloriæ per illum libertatem possum ire saltem planam in schola nostræ principis. Dicendum secundo contra ipsam plene in nostris principis eo decreto relictis interueniente esse seruandam libertatem. Ratio est prompta: quia decretum conferendi auxilium, si prævidetur efficacem, secus si inefficax solum habet efficaciam conditionatam sub conditione scientiæ mediæ terminatam, & ultimo connectam antecedenter, tanquam cum termino ultimo efficacis, & connexionis suæ ad auxilium, si efficacem prævidetur, & ad eius negationem, si videtur inefficax: ergo purificata conditione per subsequantem scientiam mediam de futuritione conditionata nostri boni vsum auxilij, & consequentis gloriæ, & salutis, seu efficacis auxilij solum habet connexionem, & efficaciam absolutam antecedentem cum absoluta existentia auxilij illius, nec aliam antecedentem connexionem habet, efficaciamve absolutam cum bono vsum, in quo neque actiuitatem in illum, nisi mediatam ratione actiuitatis immediatæ, quam in illum habet auxilium illud, quod necessario ex eo decreto reflexo, & subsequente scientia mediæ de efficacis illius eligendum, appropinquandumque absolute est: atqui auxilij illius connectio, & necessitas actiua, & antecedens cum nostro bono vsum ipsius nulla est, sed solum logica, & consequens: actiuitas quippe eius ad illum determinata & determinans ad bonum vsum potentiam, seu arbitrium non est sed indifferens nostræque arbitrio subdita: ergo non tollit boni vsum nostri libertatem. Patet ex sæpe a nobis dictis ac demonstratis. Scholæ nostræ principis: nempe solum necessitatem antecedentem naturæ, & connexionem causæ ex suo priori causalitatis actus libertati obicere posse. Secus autem, quæ logica solum, & consequens sit, ex futuritione conditionata actus libertatis eo auxilio

auxilio, atque extrinseca huius efficacia, & eius absoluta positione.

3. Confirmatur ex doctrina Suarezianorum præfinitio-
rum nostrorum actuum liberorum, qui suarum præfinitio-
num absolutam connexionem cum actum præfinitio-
rum libertate inde componi putant, quod media solum
actuitate indifferenti auxiliorum actus præfinitos agant
absolute, & cum ipsis connectantur; tamen quia falso
& male connexionem præfinitionibus intrinsecam cum
actibus cum earum actuitate mediata, & ratione auxilio-
rum confundunt, difficultatem non solvant; solueretur
autem, si intrinseca connexio earum ultra absolutam au-
xilij efficaciam positionem non procederet, ut in casu no-
stro non pergit. Confirmatur secundo, ex communi no-
strorum omnium doctrina qui ex statibus nostre scholæ
principij disputant in terminis: an præfinitio actus li-
berti est sola scientia dominij & potestatis sue nostrum
arbitrium eiusque liberos actus ratione cumuli auxilio-
rum in sua omnipotentia clausuram inexpectata formali
scientia media de his quibus determinate consentimus
post modum adfutura, ut præfinit, sit Deo possibilis?
quam præfinitionem tamen Herizæ nonnulli; alij im-
possibilem censent ratione imperfectionis & indecen-
tiæ: Deo indigne quam is præfinitendi modus includit,
nemo tamen fere eam rejicit; quia præfinit actus liberi-
tati absolute aduersetur nisi regulas etiam per scienti-
am mediam actuum nostrorum præfinitiones eorum
libertati absolute aduersas nobiscum defendat, ratione
intrinseca & antecedentis natura & causalitate neces-
sariis & connexionis earum cum absolutis actibus præ-
finitis, & subinde impossibilitatis antecedentis absoluti
defectus eorum, ut vidimus certamine 5. num. 6. cum au-
tem, ut nuper diximus numero 2. decreti illius reflexi
de non eligendo, dandoque auxilio, nisi post modum
præfinitum efficax scientia media fuerit, dandoque &
eligendo si tale fuerit posterius præfinitum absoluta con-
necio, posita etiam scientia media & purificata condi-
tione cum absoluta auxilij efficacis existentia sit, ibi-
que sicut neque ad absolutam actus nostri tanquam
ad terminum essentialem à se connotatum alterius pro-
grediatur, sit plane actus nostri absoluti libertatem,
nec vera ratione, nec in scholæ nostre principijs laxi;
immo vero Doctorem nostrorum, qui ea principia per-
cussere, sententia, libertatem eo etiam reflexo decreto
dandi auxilia si efficacia præfinita fuerint secus si ineffi-
cacia fartam tutamque ferari.

4. Sed videamus quid habeat roboris argumentum
quo in scholæ nostre principijs minuendam, magnam
partem, decreto illo reflexo actus libertatem hic recen-
tior conuincitur eius robur eo summam reducendum
est, ne singulis eius confirmationibus & solutionum
quas affert impugnationibus examinandis inutiliter car-
tis opeamus & perniciose legentium confundamus
mentes, si Deus habeat decretum omnino independentem
à meo actu vel omissione, etiam conditionate futuris
efficax de se, de illius existentia absolute impedienda
verbi gratia, de impediendo absoluto actu furti eius
omissionis aboleret libertatem, & actum furti redderet
absolute impossibilem in scholæ nostre principijs: atqui
decretum illud conferendi auxilium, si præfinitur post-
modum efficax scientia media, qua proinde non regu-
latur, nec dirigitur, est decretum impediendi actum
furti absolute, & omnino independentem ab eius actus
contingenti, & libera omissione etiam conditionate fu-
tura: siquidem scientiam de ea mediam non supponit ut
patet: ergo aboleret in scholæ nostre principijs tam omis-
sionis furti, quam actus furti absolutam libertatem.
Minorem probat numero 12. argumento, quod direc-
tum probat totam conclusionem suam. Nam decre-
tum illud est decretum dandi auxilium, si præfinitum fue-
rit efficax, ac subinde eius efficacia ad eam præscien-
tiam supposita, ad eius electionem, & collationem ab-
solutam supponatur, cum qua, & absoluta auxilij ele-
ctione, & positione ex parte actus primi ad furandum
actus furti est impossibilis, ac simul est decretum non
eligendi auxilium si præfinitum fuerit inefficax, siue solum
sufficiens: Ergo eo præfinito sufficienti, nec efficax da-
bitur, nec sufficienti ad furandum, vel non furandum,

siue quo nequit esse ad omissionem furti proxime libe-
ra, & indifferens absoluta potestas, ut opus erat ad
omissionis furti absolutam contingentiam, & liberta-
tem in hac sane recidunt omnia. Doctoris huius argu-
menta cum pro conclusione sua probanda tum pro solu-
tionibus, quas sibi ab aliis adhibitas refert euacuandis,
ac reuincendis adhibita. Distingue maiorem argumenti
primi: independentem omnino ab actu, vel eius omissione
conditionate adhuc contingenter futura, tanquam à præ-
supposita tantum ad decretum impediendi nego maiorem
tanquam à præsupposito vel essentialiter connotato pro
posteriori ad decretum & pro priori naturæ ad absolutam
eius efficaciam, & connexionem cum auxilio efficaci
eiusque electione, permitto maiorem: similiter distin-
guo minorem: est decretum illud reflexum de auxilio
efficaci eligendo, si tale fuerit præfinitum, & secus, si
solum præfinitur sufficiens, independentem à futuritio-
ne illa contingente conditionata, tanquam à præsup-
posito tantum concedo minorem, tanquam connotato
etiam pro posteriori ad ipsum, & pro priori ad eius ab-
solutam efficaciam, & connexionem cum auxilio effi-
caci, eiusque absoluta electione, & donatione, nego
minorem. Siquidem, cum decretum illud conditiona-
tum ex parte obiecti sit, si nimirum scientia media de
eius efficacia adsit, ut decreti illius absoluta efficacia,
& connexio cum auxilio illo, eiusque electione absoluta
sit, purificanda est conditio scientiæ mediæ quam concer-
nit, positione absoluta ipsius, ac proinde conditionata fu-
turity contingentis sui obiecti præsupponenda, unde ne-
gatur facile consequentia.

5. Dixi autem in secundo membro distinctionis ad-
hibita maiori *permisso*. Nam, etsi connexio, & effica-
cia decreti illius absoluta cum electione, & donatione
auxilij efficacis tantum esset, nec scientiam mediam,
contingensque conditionatum eius obiectum suppone-
ret, dum tamen concerneret electioni, & collationi
auxilij præfinitum, actus libertati non officeret. Pone
enim Deum ex scientia naturali dominij, & potestatis
sue in omnes liberos actus arbitrij creati ratione cu-
muli auxiliorum in omnipotentia sue actiua virtute
clausuram decernere, ut potest absolute, auxilium effi-
cax, non quidem conditionate, si efficax aliquod in
illo cumulo esse præuiderit, sed absolute prorsus, quia
aliquid in eo cumulo efficax contineri præuiderit, decre-
tum illud ita à Deo conceptum absolutam efficaciam,
& connexionem de se habet anteriorem prorsus scienti-
æ mediæ cum absoluta electione, & donatione au-
xilij efficacis, quia tamen ita concernitur essentiali-
ter à decreto illo scientia media ad absolutum illius
effectum & necessarium, nempe ad electionem, & col-
lationem absolutam auxilij determinati, quod in illo
cumulo efficax præ cæteris est, atque tota efficacia, &
connexio antecedens in auxilio sinit, nec ad actum ex
illo futurum extenditur: & insuper efficax auxilium
illud seu habiturum effectum si donetur (quod scienti-
æ illius mediæ obiectum necessario præsuppositum
est) ab exercitio libero, & contingenti conditionato,
tandemque absolute auxilij in entitate absolute posita
pender saluaretur in nostris principijs nemine discrepan-
te libertas. Adde à præfinitionibus (ex quibus hic Au-
thor est) per præsuppositæ scientiæ mediæ directionem
actuum nostrorum abque libertatis eorum læsione ex
simili concernentia essentiali scientiæ mediæ ad electio-
nem, & collationem absolutam auxilij determinati,
quod præ aliis efficax est, admittendum necessario esse
cum absoluta efficacia, & connexionem decreti illius cum
actu illo absolute illamque seruati libertatem, ut vidimus
cert. 5. & n. 6. meminimus nuper n. 3.

6. Argumentum præcipuum, quo minorem primi hic
Doctor probat (& probati directè etiam conclusionem
suam notabamus numero quarto) eadem æquiuocatio-
ne, & fallacia laborat qua, tam ipse quam Recentio-
res alij decepti sunt, ut electionem, & collationem
auxilij, seu mediæ efficacis ab extrinseco ad actum li-
berum, & meritorium, adhuc in speciali, ac perfectis-
sima providentia obiectiue etiam, siue ex parte obiecti
libera, atque ad rem præsentem in prædestinatione,
ex scientiæ mediæ directione salua actus libertate, ac
merito

merito esse non posse docerent: nempe quia præsupposita ex parte actus primi scientia media dirigente electionem, & collationem absolutam auxilij efficacis, actusque proinde conditionata funtione, qua efficax illud extrinsecus constituitur, nequit ex electione, & collatione absoluta auxilij illius, potestate vlla, non esse, vel actus, vel omisso conditionate sub illo auxilio, si donetur, supposita, atque infallibiliter per scientiam mediam, & electionem ipsa directam absolute antecedens ad auxilij, & actus absolutam positionem. Hoc tamen argumentum seu æquiuocationem dissecimus, detrimimusque fallaciam d. 1. de providentia questione 1. certamine s. vbi impossibilitatem extremi oppositi omissioni, vel actui conditionate futuro sub auxilio ex scientia media, eiusque directione absolute electo, & collato consequentem solum, & logicam siue illationis eiusdem in statu vno ad seipsum pro alio, nusquamque antecedentem naturæ & causalitate (quæ sola libertati actus, & indifferenti potestati, seu libertati causæ in actu primo officere valet) esse posse monstrauimus; solum instari posset decreto illo reflexo posito dandi auxilium, si efficax præiudicatur, secus si inefficax nulla præsupposita scientia media posset contingere nullum auxilium efficacis præiudici: ex eo autem decreto determinatus est Deus ante omnem vltim, etiam conditionatum creaturæ libertatis ad non dandum auxilium sufficiens: ergo tunc non posset constituere in actu primo libertatem, seu proximam & indifferentem ad vtrumvis creaturæ illius voluntatis potestatem: quia nullum auxilium dari tunc à Deo posset, quo ea indifferens potestas constitueretur. Non efficax, quia nullum est, nec præiudici potest, non sufficiens, quia sufficiens à Deo donari ex decreto illo reflexo repugnat. Respondetur calum esse contra suppositum questionis, quæ est de decreto conferendi auxilium efficacis, & non aliter, quod prædestinatio conferatur, & respectu cuius de facto efficax est. Secundo ex parte Dei prædestinantis casus est absolute impossibilis ratione absoluti eius dominij, & potestatis in liberas omnes rationalis cuiusvis creaturæ actiones, & cumuli proinde auxiliorum actiue in omnipotentia ipsius clausorum, vt cum hoc etiam Doctore supponimus. Demum hic Doctor plus argumentis suis probat, si quid probat, quam velit: nempe eo decreto non minui solum actus libertatem, sed funditus euerit, quod tenuit, vt argumenta perpendenti constabit. Secundo, & conclusio, & argumenta ipsius cum his, quæ sequentibus capitibus, maxime penultimo, & vltimo docet, & discurrit minus coherent, vt lector doctus videbit. Nos enim verosimiliorem doctrinam sectari credere, & vindicare capimus, neminem nisi vt opus ad id fuerit, infectari.

CERTAMEN VII.

Recentiorum Scrupuli tres expediti.

EST vero secundus Recentiorum scrupulus: An, vt electione prædestinatio auxilium efficacis, quia efficax ex scientia media de ipsius efficacis directione eligatur, ac prædestinatio propria, vt diximus, donetur, ex intentione præsertim inefficacis boni vltus ipsius, & obtentionis gloriæ per ipsum, opus sit eius efficaciam electione ipsa amari, vt à reprobo, cui bonus vltus auxilij præstiti, & gloriæ affectio per illum æque scio à Deo intenditur (vt nunc supponimus) discernatur. Amari debere ea electione prædestinatio ad discretionem illam à Deo faciendam & eligendum auxilium efficacis quia efficax prædestinatio, censent. Soarius 1. de essentia prædestinati, capite 7. numero 10. & Recentiores plures, quibus aniam præbuit Herize contendens speciale beneficium respectu prædestinati à Deo esse non posse, ni expresse, & directe auxilium efficacis, quia efficax electione discretiua prædestinati à reprobo adeo ametur vt ex ipso recitauimus ex d. 22. ca-

pite tercio, numero 24. versus Tertium. Quia de illi quo prædestinatus, & reprobis, quoad amorem Dei formaliter affectum pares sunt: cum ex æque scia intentione salutis eorum apponatur auxilij cultus, quodque intentio sufficiens pro reprobo, quam efficacis pro prædestinato. Secundo arguo pro Recentioribus, quia eligi auxilium efficacis, prædictumque efficacis nequit esse, nisi ob motum efficacis eius prædictæ: alias nec opus esset illam vt eligeretur auxilium illud præscire, nec eligi, quia efficax dici posset: et mouere illam, vt auxilium eligatur & ametur, nequit nisi eadem efficaciam ametur: ergo, vt eligatur prædestinatio quia efficax, debet efficaciam ipsa expresse & formaliter electione ipsa amari.

2. Dicendum nihilominus est: vt auxilium efficacis, quia efficax, seu non eligendum, si inefficax prædictetur, electione prædestinatio à Deo absolute eligatur, & apponatur amari eius efficaciam opus non esse. Probat primum ex dictis certamine tercio, numero tercio. Etenim ex eo præcise, quod efficaciam auxilij prædictæ, atque ex intentione inefficacis, determinata tamen boni eius vltus, & consequentis gloriæ à prædestinato ductus, & ex prædicta illa directus ad electionem efficacis prænoti Deus procedat, tamen eius efficaciam expresse, & formaliter electione ipsa non amatur, curare tamen illam ex intentione illa magis debet vltus, & gloria prædestinati, quam de ipsi carere, ut ex scientia illa, sed ex scientia simplicis intelligentie elegisset pro illo sufficiens solum, vt reprobo eligere certissimum est. Insuper ita directam electionem auxilij efficacis ex intentione illa habitam esse voluntatem interpretatiui, & exercitæ (etsi non efficaciam absolute) actiuam boni vltus prædestinati, quod non habet electio auxilij sufficiens pro reprobo: unde, & gratia, & beneficij specialis habere efficaciam prædictam auxilij, ita electi, & collati donationem ostendimus certamine quarto à medio numeri tercio, & deinceps: in autem satis discernitur affectus prædestinati à reprobo: tamen in salutis intentione nota, & paria sint in Dei affectu æquales, nec efficaciam auxilij electione ipsa ametur, dummodo ideo, quia prædicta eligatur, atque inde, & de intento hinc magis à Deo electione ipsa, quæ illius interpretatiui voluntas est, asserens prædestinatio, vt dixi, certamine 1. logicam & consequentem illius obtinendi necessitatem à determinationem.

3. Etenim inde perspicuum est intentionem illam salutis, & gloriæ prædestinati æqualem etiam, illi quam Deus habet gloriæ, & salutis reprobo, respectu huius totas suas vires, & motionem affectiuam non replicare de facto, & exercere: quandoquidem, nec effectus efficacis alterius auxilij mouet Deum de facto, vt prædicti sufficiens, quod reprobo confert, effectus illud donet: nec scientia inefficacis auxilij sufficiens, quod ei donat, ne donet illud detineatur. At respectu prædestinati intentio salutis æqua etiam totam suam affectiuam motionem explicat, & exercet: cum Deum intendendo ne auxilium donet, quod sufficiens solum scientia conditionata nouit: tum mouendo, vt donet, quod efficacis prænoti, scientia eadem. Quo fit, vt, licet electione ipsa efficacis auxilij eius efficaciam, finemque gloriæ expresse, & formaliter non ametur, impellatur tamen, & motione affectiua intentionis eius electione auxilij, quia efficacis prædictum est, exercitæ, & in actu secundo ametur ea eadem ipsa intentione salutis prædestinati magis, quam reprobi respectu cuius, quia licet salutis eius intentio, non tamen totam suam affectiuam virtutem, & motionem in Dei voluntate exercet: inde ad rationem ab Herize tactam patet solutio, atque ad secundam à nobis subiectam: cum enim non ametur expresse electione ipsa auxilij eius efficaciam prænoti, amatur tamen interpretatiue per illam & intentione ipsa formaliter exercitæ, & in actu secundo affectiue motionis, quam intentio illa in se immoderata & intrinsecam habet: & quam, ni efficaciam auxilij media scientia præcederet, electione ipsius exercere non posset: quare & verum est, quia efficax ex ea intentione absolute eligi, & apponi.

4. Tertium